

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Oszályozás

Tárgy

352

Hely

Idő

'1923'

Személy

Helyezés

352

'1923'

Szerző:

Cím: Ötszáz teríték

Forrás:

Magyarország

Bp

1923. 5. 8.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Ötszáz teríték

Az az eredmény, amelyet a főváros polgármestere és barátai értek el a bázeli tárgyaláson, mindenesetre örvendetes és méltánylandó. A külföldi hitelezőknél elért engedmény némi könnyebbedést jelent nyomásztó anyagi helyzetünkben s ha ezért köszönő szót mond a főváros polgársága, senkinek sem lehet ellene kifogása.

Am itt most nem köszönő szóról van szó, hanem arról, hogy hevülékenyebb lelkű polgártársaink ez örvendetes alkalomból ötszázterítékes bankettet készülnék rendezni a polgármester és barátai tiszteletére. Isten látja lelkünk, nem irigyeljük a polgármester úrtól az ünnepi lakomát, mint ahogy a bankettrendezőktől sem — az ünnepeltet. Nem ezért bátorokunk tehát némi aggályokat megszólaltatni az ötszázterítékes bankett ellenében. Nem, hanem azért, mert úgy véljük, hogy a hitelezőknél elért engedmény — pláne a mai nehéz és szomorú helyzetben — sehogyan sem látszik alkalmasnak mindjárt pohárköszöntős eszem-izsom rendezésére. Azt hisszük, más, egyszerűbb, kevésbé költséges és hasznosabb formában is lehetne örülni a Városháza bázeli sikerének, mint bankett alakjában, ötszáz terítéssel.

Mondjuk például aképpen, hogy az elért sikeren felbuzdulva, egyéb téren is hozzájárulna a főváros vezetősége a gyakorlati, takarékos és gyümölcsöző gazdálkodáshoz. Csak a napokban festettünk siralmas ké-

pet a fővárosi gyermekmenhely nyomorúságos állapotairól, azokról a veszendő emberbimbókról, akik százával sinylődnek és satnyulnak el, ruha, élelem, egészség híján s akik, mint dércsipe rügyök, a legbúsabb jövődöt ígérnek. Az ötszáz teríték helyett sokkal szívesebben látnánk ötszáz megmentett gyermeket a polgármester úr barátainak és tisztelőinek hevülő buzgalomból. Az ötszáz teríték ára sokkal nemesebb, értékesebb és hazafiasabb célt szolgálna, ha — mondjuk — olyan ötszáz éhező, szegény kis poronty szájába juttatna tápláló falatot, amilyen, fájdalom, igen nagy számmal akad e hangos, cifra és szép, bankettező fővárosban.

Nem akarjuk elvenni sem a bankettel ünneplők, sem a bankettel ünneptek étvágyát az ötszáz, bizonyára izletesnek ígérkező terítéktől. De úgy érezzük, mégis el kellett ezt mondanunk akkor, amikor kirívó kontrasztszámba megy üres cseréptálainkkal minden bankett tele ezüsttányérja. Nem helyes, nem szerencsés és nem is való most az ilyesmi. Különösen nem: hivatalos mellékizzel.

Tudjuk, ötszáz tele állal ma nem lehet minden éhezőt kielégíteni. Az éhezők száma ma sokkal, nagyon sokkal több, mint a galilei tenger partján volt, az öt kenyér és két hal csodája idején. Aztán meg a csodák ideje is lemúlt már kissé rólunk. De azért mégis valljuk: az ötszázterítékes bankett ünneplőtisztjait helyett többet érne és jelentene az a nemes és egyszerű gesztus, amely ötszáz éhes gyerekhez él nyujtana egy tál meleg ételt. Az a jövődö, a fakadó holnap egy percét biztosítaná, míg ez csak a múltat akarja fölidézni — sikertelenül. Igen, sikertelenül, mert a régi, boldog, bankettes múltnak hosszú időre befellegzett ebben a szegény országban. Azt sem a polgármester úrnak, sem ünneplő barátainak nem sikerül feltámasztani. Nehezebb dolog az még a bázeli hitelezőkkel való kiegyezésnél is.